

Ισως ακόμη φυλακισμένοι. Τὸ 1810 ἐβελτιώθησαν πολὺ τὰ ὑπόγεια ταῦτα ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ κυρίου de Thury, ὅστις ἐφάρξε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὕδατος, τοῦ στραγγιζόντος διὰ τῆς στέγης.—ἔκαμε στοὰς διὰ τῶν κοκκάλων, τὰ ὁποῖα εἰς τινὰ μέρη ἦσαν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα πήχεις χονδρά,—ἐπρόβλεψε κυκλοφορίαν τοῦ αἵρος διὰ τῶν λαιμῶν βωκαλίων,—ἀπήγαγε τὸ ὕδωρ μὲ διώρυγας,—κατεσκεύασε βαθμίδας ἐκ τοῦ κατωτέρου εἰς τὸ ἀνώτερον ἐξόρυγμα,—ᾠκοδόμησε στήλας εἰς ὑποστήριξιν τῶν ἐπικινδύνων τῆς στέγης μερῶν,—καί, εἰς βραχυλογίαν, ἦτον ὁ μέγας καινουργητής τοῦ τόπου, ὅστις ἔκτοτε ὀλίγην ἐλαβὲν ἐπιμέλειαν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐπιγραφῶν, τῶν ἐκ τῆς Γραφῆς ἢ ἐκ ποιημάτων ἐπαρμένων, ὑπάρχει μία ἀξιοσημείωτος ἄνωθεν τῆς πηγῆς, ἣτις ἀνεκαλύφθη πρῶτον ὑπὸ τῶν ἄργατων, πρὸς χρῆσιν τῶν ὁποίων ἡ δεξαμενὴ κατεσκευάσθη. Ἐκλήθη δὲ καταρχὰς Πηγὴ τῆς Ἀθήνης, καὶ ἐπεγράφησαν εἰς αὐτὴν τρεῖς στίχοι τοῦ Βιργιλίου. Ἀλλ' ἡ ἐπιγραφή αὕτη μετηλλάχθη ἔκτοτε δι' ἐν τῶν προσφεστέρων ἀπὸ τὰ εἰς τὴν Γραφὴν ῥητά.— Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὅς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος, ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη, ἀκόμη καὶ τὰ πλέον ἄγρια, δεικνύουν ἰσχυρὸν καὶ τρυφερὸν αἰσθημα πρὸς τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν. Ἐπισκεπτόμενός τις τὰ ἤδη περιγραφέντα ὑπόγεια κοιμητήρια τῶν Παρισίων, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν εὐλάβειαν, ἡ ὁποία ἐσύστησε τοιοῦτον ἐκτεταμένον τόπον ταφῆς, καὶ διετήρησεν αὐτὸν ἀπαρτίστον καὶ ἅγιον ἀναμέσον τοσούτων πολιτικῶν ταραχῶν, μ' ὅλον τὸ τῆς ὕβρεως πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ περιφρονήσεως ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θέλει μέινειν ὀνειδος ἀτελεύτητον τῆς πρώτης Γαλλικῆς μεταβολῆς, καὶ τῶν μετ' αὐτὴν χρόνων. Τὰ ἐπιτάφια καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ εἰς τὰ κοιμητήρια τῆς Γαλλίας δεικνύουν μὲν πολλάκις κωφόνιοιαν ὡς πρὸς τὰ τοῦ θανάτου· ἀλλὰ δὲν δύναται τις εὐλόγως νὰ κατηγορήσῃ τοὺς Γάλλους ὡς ἔλλειπεῖς ἀπὸ σέβας ἢ ἀγάπην εἰς τὰ θνητὰ λείψανα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν φίλων, ἢ συγγενῶν των.

Καὶ ἄλλη σκέψις, ἔτι μᾶλλον ἀξιόλογος, ἀναγκαίως κυριεῖται τοῦ πνεύματος τοῦ περνωντος ἀπὸ τοὺς κρανιοτόχους τῆς ὑπογείου ταύτης τῶν Παρισίων νεκροπόλεως. Τὰ φοβερά καὶ ἄγρια τοῦ θανάτου πρόσωπα δὲν ἐμποροῦν νὰ μὴ μᾶς ἐνθυμίσωσιν ὁποῖον στιγμιαίον διάστημα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μεταξὺ τῆς αἰωνιότητος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ποία τάχα εἶναι τῶρα ἡ μονὴ τῶν πνευμάτων, ὅσα ἐνεψύχοναν ποτὲ τὰ κρανία ταῦτα καὶ σκελετὰ, ἡ ποῖος μέλλει νὰ ᾖ ἡμέτερος διορισμὸς μετὰ θάνατον, ἐμποροῦμεν νὰ μαντεύμεν ὅσον θέλομεν, καὶ νὰ μαντεύμεν εἰς μάτην, καθότι ἡ γνώσις αὕτη εἶναι κεκρυμμένη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Πρὸ χιλιετηρίδων συζητοῦν οἱ φιλόσοφοι ἂν ἡ

ψυχὴ ζῇ ἢ ὄχι μετὰ τὸ σῶμα· ἡ δ' ἐκβασίς εἶναι, ὅτι ἡ φιλοσοφία δὲν δύναται νὰ μᾶς δώσῃ βέβαιά τινα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης φῶτα. Ἡ θρησκεία μᾶς παριστάνει τὰς ἰσχυροτάτας ἐλπίδας, ὅτι ὁ τάφος δὲν εἶναι ἡ τελευταία μας κατοικία, καὶ ὅτι εἴμεθα προσωρισμένοι εἰς ὑψηλοτέραν σφαῖραν παρ' ἐπιγείους ἢ ὑπογείους τάφους. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ἔχωμεν μεγάλην ἀνάγκην ἐλπίδος νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ καὶ εὐφραίνῃ ὡς πρὸς τὰ κοσμικὰ, (καὶ ποῖος δὲν ἠσθάνθη τοιαύτην ἀνάγκην;) πόσον πρέπει νὰ ᾖ πολυτιμότεραι αἱ περὶ μελλούσης ζωῆς παραμυθητικαὶ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἡ θρησκεία μόνη δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ;

Η ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ.

ΤΗΝ σημερινὴν μητρόπολιν τῆς Ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, νῦν περιέχουσαν ὑπὲρ τὰς 350,000 κατοίκων, ἐθεμελίωσεν ὁ Μέγας Πέτρος τὸ 1703, αὐτὸς ἀνεγείρας ἰδιοχείρως τὴν πρώτην καλύβην, ἣτις ἀκόμη φυλάσσεται εἰς θεωρίαν τῶν περιέργων. Ἡ πρώτη πλινθίνη κατοικία ἐκτίσθη τὸ 1710· τὸ δὲ 1712 μετώκησεν ὁ αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν Μόσχαν εἰς τὴν νέαν πόλιν, κληθεῖσαν Ἀγ. Πετρούπολιν ἀπὸ τὸνομα τοῦ τὸν αὐτοκράτορα προστατεύοντος Ἀγ. Πέτρου.

Εἰς τὴν βασιλεύουσαν ταύτην προσέρχεται τις δι' ἐρήμου καὶ ἄγριας χώρας. Εἰς τὰ περίεξ δὲν εὐρίσκονται οὐδ' ἐπαύλεις οὐδὲ κῆποι προμνηνόντες τὸν εἰς μεγαλόπολιν προσεγγισμὸν, καὶ τὰ κωδωνοστάσια δὲν εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε νὰ βλέπωνται μακρόθεν. Ἐμβαίνει δὲ τις ἀπὸ ξύλινον περίφραγμα, καὶ δι' ἐν μίλιον διατρέχει ὁδὸν μικρῶν ξυλίνων οἰκῶν. Στρέψας γωνίαν τινα, εὐρίσκεται ἀμέσως ἐπὶ γεφύρας ἄνωθεν τοῦ κυανοχρόου Νεῦα, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ Ναυαρχεῖον, τὸ χειμερινὸν παλάτιον τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ Ἐρμητήριον, τὸ Μαρμάρινον Παλάτιον, καὶ σειρὰν τινα μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομημάτων ἐπὶ τῆς λιθίνου προκυμαίας (μόλου). Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ἀπέναντι φρούριον, αἱ πλωταὶ γέφυραι, καὶ οἱ θερινοὶ κῆποι, σιδηρὰς κιγκλίδας ἔχοντες ἔμπροσθεν μὲ ἀστραπτούσας κορυφάς, συγκροτοῦν τὸ πλέον ἀξιοπαρατήρητον θέαμα. Δὲν βλέπει τις πούποτε ῥυπαρὰς στενωποὺς, οὐδ' εὐτελεῖς καλύβας. Ἐπειδὴ ὁλος ὁ τόπος εἶναι τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τῶν εὐγενῶν, τὰ πτωχότερα κτίρια, τὰ εἰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς πόλεις παρατηρούμενα, φαίνονται σπανίως· ἐπικρατεῖ δὲ, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, ἡ συνήθεια τοῦ ἐνοικιάζειν εἰς τοὺς πενεστέρους τὰ ὑπόγεια τῶν μεγάλων κατοικιῶν.

Οἱ πλείότεροι τῶν πρωτοκτίστων οἰκῶν ἔγιναν χρόνου ἢ πυρὸς παρανάλωμα, καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν σημαντικῶν ὁδῶν συγχωρεῖται τις τῶρα νὰ κτίσῃ ἀπὸ ξύλου. Ἡ συνήθεια ὕλη εἶναι πλίνθος, καλῶς κεκολλημένη· ἐπειδὴ δὲ ὑποχρεοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται νὰ ἀνανεώσωσι κατ' ἔτος τὸ ἐξωθεν κοινάμα, φαίνονται τὰ κτίρια πάν-

τοτε νέα. Οἱ νεώτεροι τῶν οἰκῶν εἶναι χτισμένοι ἐπὶ πασσάλων διὰ τὸ ἐλῶδες τῆς γῆς, ὡς εἰς τὴν Βενετιάν καὶ Ὀλλανδίαν. Εἶναι δὲ ὑψηλοὶ, καὶ γενικῶς εὐμορφοί, μὲ στείγας σχεδὸν ἐπιπέδους, ἐσκαπασμένας μὲ σιδήρον, κόκκινον ἢ πράσινον βεβαμμένον. Ἀπαντες εἶναι ἡριθμημένοι, καὶ τὸνομα τοῦ ἰδιοκτῆτου ὑπάρχει ἐπὶ ἐκάστης θύρας. Τὰ καταγῆς πατώματα χρησιμεύουν ἐν γένει ὡς ἐργαστήρια, οἰκογένειαι δὲ κατοικοῦν τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πάτωμα. Οἱ ἱταλοὶ τῶν παραθύρων εἶναι πολλάκις ἐξ πόδας μακροὶ καὶ τέσσαρας πλατεῖς, ὥστε καθεὶς φαίνεται ὡς χωριστὸν παράθυρον. Αἱ ὁδοὶ εἶναι εὐθεῖαι, πλατεῖαι, καὶ μακραί, διακόπτονται ἀλλήλας ὀρθογωνίως, αἱ δὲ μεγαλήτεραι ἔχουν περιχεῖλια διὰ πεζοῦς διαβάτας—βελτίωςις εἰσαχθεῖσα μετὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης ὁδοῦ κάθεται εἰς ἀστυνόμος. Τρεῖς μεγάλοι, καὶ διάφοροι μικρότεροι διώρυγες, πλουτισμένοι ἀπὸ γεφύρας ἐκ σιδήρου καὶ κοκκωτοῦ λίθου, εὐκολύνουν τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς πόλεως συγκοινωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ περιφέρειά, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεῦα, εἶναι σχεδὸν εἴκοσι μιλίων, ἂν καὶ μόλις ἔν τεταρτον τοῦ ἐμβαδὸν τούτου ἦναι σκεπασμένον ἀπὸ κτίρια.

Τὰ ὕδατα τοῦ Νεῦα εἶναι ὅλως κυανᾷ καὶ διαφανῇ, ἀντανακλῶσι δὲ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν Ἑλληνικῶν κίωνων. Εἰς τὸ ἀνοικτότερον μέρος, ἔχει τριῶν τετάρτων τοῦ μιλίου πλάτος, ἀρκετὸν δὲ βάθος διὰ μεγάλα πλοῖα· ὑψαλός τις ὁμῶς κατὰ τὸ στόμιον ἐμποδίζει πλοῖα ἔλκοντα ὑπὲρ τοὺς ἐπτὰ πόδας νὰ ἀναβῶσιν ὑψηλότερα. Ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους εἶναι ἡ ἀπὸ λίθου κοκκωτοῦ προκυμαία, δέκα πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, καὶ δύο ἡμισυ μίλια μακρά. Πλησίον τῆς Γεφύρας τοῦ Ἰσαὰκ, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εὐρίσκεται ὁ περίφημος ὀρεγχάλκινος ἔριππος ἀνδριάς τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ζυγίζων δεκαεὶς τόνους, ἐπιστηριζόμενος δὲ εἰς κομμάτιον κοκκωτῆς πέτρας σχεδὸν 1500 τόνων, ὃν ὁ μέγιστος μονόλιθος ἀφ' ὅσους ἐκίνησέ ποτε ἡ τέχνη. Αἱ τρεῖς κυριώτεραι ὁδοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυαρχείου, ὡς ἀπὸ κοινὸν κέντρον, ὁμοίως μὲ τὰς ῥάβδους ῥιπιδίου. Ἡ ὠραιότερα ἔχει 180 ποδῶν πλάτος, πλὴν δὲ παρὰ δύο Ἀγγλικῶν μιλίων μῆκος. Αἱ κατοικίαι εἶναι ἀπὸ πλίνθον κεκολλημένην, καὶ τὰ ἐργαστήρια καλὰ. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ ταύτης ἴσταται ἐκκλησία μεγαλοπρεπῆς, ἥτις ἀικοδομεῖτο δέκα χρόνους, ὁμοιάζει δὲ τὴν τοῦ ἁγίου Πέτρου ὡς πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ ἐνδοτέρου. Περιέχει τὰ μνημεῖα τοῦ Μορῶ καὶ Κουτουσόφ.

Τὰ ἀνακτόρια εἶναι τόσον πολυάριθμα, ὥστε δικαίως ἐμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν Πετρούπολιν 'πόλιν παλατίων.' Τὸ Μαρμαρίνον Παλάτιον, τὸ Ἐρημιτήριον, καὶ τὸ Χειμερινὸν Παλάτιον, εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς προκυμαίας τοῦ Νεῦα, εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τὸ πρῶτον τοῦ Ναυαρχείου· τὸ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαήλ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐνδοτέρον τῆς πόλεως· ἄλλα δὲ

διάφορα ἔξω αὐτῆς. Τὸ Ἐρημιτήριον ἦτον ἡ κατοικία τῆς Αυτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης, καὶ περιέχει πολυτίμων ζωγραφιῶν συνάθροισμα. Τὸ Χειμερινὸν Παλάτιον ἦτο, πρὶν καὶ, τὸ μεγαλήτερον ἀνακτόριον εἰς τὴν Ευρώπην, κρατοῦν περιοχὴν 45,000 τετραγωνικῶν ὑαρθῶν, καὶ χωρητικὸν ὡς χιλίων κατοίκων. Ἡ εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἦτον 140 πόδας μακρά, 60 δὲ πλατεῖα, περικυκλωμένη ὑπὸ τεσσαράκοντα μαρμαρίνων κίωνων εἰς διπλᾶς ἀράδας.

Τὸ Νομισματοκοπεῖον εἶναι ἄριστα διωργανισμένον, ἔχον Ἀγγλικὰς μῆχανὰς καὶ Ἀγγλους ἐπιστάτας. Τὸ κοινὸν νόμισμα εἶναι τὸ ρόβλιον, διαιρούμενον εἰς 100 χάλκινα κοπέκια· ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ρόβλια, τὸ χάρτινον καὶ τὸ ἀργυροῦν· ἀρχικῶς τὸ ἐν παρίστανε τὸ ἄλλο, ἐσχάτως ὁμῶς ὀλιγοστευθῇ ἡ τιμὴ τοῦ χαρτίνου, ὥστε τὸ ἀργυροῦν ἔχει τετραπλασίαν σχεδὸν ἀξίαν. Νόμισμα ἀπὸ πλατίναν ἐκόπη προσέτι εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον τοῦτο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιολόγων δημοσίων οἰκοδομημάτων εἶναι τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ φυλακὴ, τὸ καταφύγιον τῶν ἐνδῶν, τὸ ἐργοστάσιον τῶν βαμβακερῶν χειροτεχνημάτων, ἐνασχολοῦν 2000 ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ 800 εὐρημένα τέκνα, καὶ τὰ ἐργοστάσια τῶν φαφουρίων, τοῦ ὕλου, καὶ τοῦ σιδήρου.

Αἱ κατοικίαι τοῦ ἐργατικοῦ πλήθους εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ ξύλου, μὲ προεχούσας ὀροφάς, μικρὰ παράθυρα, καὶ στενὰ ἐξώστεγα. Τὸ κυριώτερον σκεῦος εἰς ὅλας εἶναι ἡ θέρμαστρα· τὸν χειμῶνα πᾶς οἶκος ἔχει διπλᾶ ἢ καὶ τριπλᾶ ὑαλοπαράθυρα, πρὸς ἀποκλεισμόν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, ὥστε, ὅση καὶ ἂν ἦναι ἡ ὀριμύτης τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν οἶκον ὑπάρχει περισσὴ θέρμότης.

Ἡ νῆσος Κρόνσταδτ, ὁ ναύσταθμος τῶν Ῥωσικῶν πλοίων τοῦ πολέμου, κεῖται εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νεῦα, εἴκοσι μίλια ἐκ τῆς Πετροπόλεως. Περί τὰς 15,000 ναυτῶν διατηρεῖ ἐνταῦθα ἡ κυβέρνησις, γυμναζομένους νὰ ἐνεργῶσιν ὡς σῶμα θαλάσσιον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ναυπηγοῦνται δὲ ὅλα τὰ μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἐκ τῆς ὁποίας μεταφέρονται εἰς τὴν Κρόνσταδτ μέσα εἰς κοίλας θήκας ξύλου, λεγομένας καμήλους, αἵτινες εἶναι κατεσκευασμένοι εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σηκώνωσι τὸ σκάφος τοῦ πλοῦ, καὶ νὰ περνῶσιν αὐτὸ ἄνωθεν τῶν προεξημένων ῥηχῶν.

Ἡ Πετρούπολις ἀπέχει 465 μίλια ἀπὸ τὴν Μόσχαν· ἡ δὲ πορεία μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν ἀπαιτεῖ τέσσαρα ἡμερονύκτια. Δυσχυσίαθησαν τινὲς, ὅτι ἐσφαλὲν ὁ Μέγας Πέτρος ἐκλέξας τὴν θέσιν ταύτην τῆς νέας μητροπόλεως, ἐξ αἰτίας τῆς χαμηλῆς καὶ ἐλῶδους γῆς, καὶ τοῦ πλήθους τῶν περικειμένων νήσων, εἰς τὰς ὁποίας διαιρεῖ τὴν χώραν ὁ ποταμός. Ἀλλ' ὁ Μέγας Πέτρος, πληροφορημένος τὰ σημαντικὰ πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ πλεονεκτήματα τῆς τοποθεσίας, ἔκρινε πᾶν τοιαῦτον ἐλάττωμα ὡς δευτερεῦον, καὶ ἐπεστηρίχτο εἰς τὴν ἀν-

θωπίνην ἐπιτηδειότητα καὶ φιλοπονίαν διὰ τὰ ὑπερβῆ
ὁποιασδήποτε τοπικὰς δυσκολίας τοῦ εἵδους αὐτοῦ.
Κατὰ τοῦτο ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν Σεμελιωτῶν
τῆς Βενετίας, καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁμοία ἐστάθη ἡ ἀρχὴ
τῶν τῆς Ὁλλανδίας μεγαλοπόλεων.

Βέβαια ἡ Πετρούπολις κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν πε-
ριηγητὴν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων πόλεων τῆς
Εὐρώπης· διότι, ἂν καὶ οὔτε ἡ φύσις ἦναι ὠραία, οὔτε
ἡ Σέσις πεποικιλμένη, ὡς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ
Νεάπολιν, οὔτε αἱ ὁδοὶ ἢ τὰ ἐργαστήρια ὁμοία τῶν ἐν
Λονδίῳ καὶ Παρισίοις, μ' ὅλον τοῦτο ὑπερβαίνει ἄλλας
πόλεις ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ μέγεθος τῶν δημο-
σίων οἰκοδομῶν, τὸ ἀπανταχοῦ τολμηρὸν ὕψος τῆς ἀρχι-
τεκτονικῆς, καὶ τὴν παντελῆ ἑλλειψιν τῶν ἀθλίων ἐκεί-
νων αὐλῶν καὶ στενωπῶν, αἵτινες εἰς ἄλλας πόλεις εἴ-
ναι τὰ σκοτεινὰ καὶ νοσῶδη κατοικητήρια τῶν πτωχο-
τέρων κλάσεων. Εἶχε δίκαιον νεοφερμένος τις Γάλλος
περιηγητὴς νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ ἐκατοικεῖ ὁ λαός; καθότι
οὐδεμία μητρόπολις περιέχει κτίρια τόσον ἐκπληκτικὰ,
οὔτε τόσους ἰδιωτῶν οἴκους, ἀμιλλωμένους καὶ μ' αὐτὰ
τῆς Ῥώμης τὰ παλάτια.

ΚΡΟΪΣΟΣ, ΑΤΥΣ, ΚΑΙ ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

Ο ΚΡΟΪΣΟΣ ἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον
τὸν ἐφάνερνε τὴν ἀλήθειαν τῶν κακῶν, ὅσα ἐμελλαν
ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν υἱόν του. Εἶχεν ὁ Κροῖσος
ἄλλο υἱόν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτο βλαμμένος· καθότι
ἦτο βουβός· ὁ δὲ ἄλλος ἦτο κατ' ὅλα πρῶτιστος ἀπὸ
τοὺς συνηλικιώτας του· τὸ ὄνομά του δὲ ἦτον Ἄτυς.
Αὐτὸν τὸν Ἄτυν, φανερώνει τὸ ὄνειρον εἰς τὸν Κροῖσον,
ὅτι θέλει τὸν χάσειν, κτυπηθέντα ἀπὸ αἰχμὴν σιδη-
ρᾶν. Ἀφοῦ ἐσηκώθη καὶ ἐσκέφθη κατ' ἑαυτὸν ὁ Κροῖ-
σος, φοβηθεὶς τὸ ὄνειρον, νυμφεύει τὸν υἱόν του. Ἐνῶ
δὲ ὁ νῖος ἐσυνείδησε νὰ ὑπαγαίνῃ εἰς τοὺς πολέμους,
δὲν τὸν ἐστελλε πλέον πούποτε εἰς παρόμοιον πρᾶγμα.
Ἀκόντια δὲ καὶ δοράτια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅλα, ὅσα με-
ταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν πόλεμον, τὰ ἐκβαλεν
ἀπὸ τοὺς ἀνδρῶνας, καὶ τὰ ἐμάζευσε εἰς θαλάμους,
μήπως κἀνὲν ἀπεκεῖ, ὅπου ἐκρέμετο, πίσῃ ἐπάνω εἰς
τὸν υἱόν του.

Ἐνῶ δὲ κατεγίνετο εἰς τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του, ἔρχε-
ται εἰς τὰς Σάρδεις ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε περιπέσειν
εἰς συμφορὰν, καὶ δὲν ἦτο καθαρὸς κατὰ τὰς χεῖρας,
Φρυζ κατὰ τὸ γένος, καὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένει-
αν. Ἐμβὰς δὲ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Κροῖσου, τὸν πα-
ρεκάλει νὰ τὸν καθάρισεν κατὰ τοὺς τοπικοὺς νόμους·
καὶ ὁ Κροῖσος τὸν ἐκαθάρισεν. Ἀφοῦ ὁ Κροῖσος ἔκαμε
τὰ νομικὰ τῆς καθάρσεως, ἤρῳτα αὐτὸν πόθεν ἦτο,
λέγων οὕτως· Ἄνθρωπε, τίς ὢν, καὶ ἀπὸ ποῖον μέρος
τῆς Φρυγίας ἐλθὼν, κατέφυγες εἰς τὴν οἰκίαν μου;
Ποῖον ἄνδρα ἢ γυναῖκα ἐφόνευσες; Ἐκεῖνος δὲ ἀπε-
κρίθη· Ἐγὼ εἰμαι, βασιλεῦ, υἱὸς τοῦ Γορδίου τοῦ
Μίδου, ὀνομάζομαι δὲ Ἀδραστος· φονεύσας δὲ ἀδελφόν

μου τινὰ ἀκουσίως, ἤλθα ἐδῶ διωγμένος ἀπὸ τὸν πατέρα
μου, καὶ στερημένος ὅλα. Ὁ δὲ Κροῖσος ἀπεκρίθη πρὸς
αὐτὸν τὰ ἐξῆς· Εἴσαι ἀπόγονος ἀνδρῶν φίλων, καὶ
ἤλθες εἰς φίλους· μένων λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου,
δὲν μέλλεις νὰ στερηθῇς τίποτε. Ὑπορέων δὲ τὴν
συμφορὰν ταύτην γενναίως, θέλεις ὠφεληθῇν τὰ μέγι-
στα. Ὁ Ἀδραστος λοιπὸν διέτριβεν εἰς τοῦ Κροῖσου.

Κατὰ τὸν ἴδιον δὲ τοῦτον καιρὸν, εἰς τὸν Ὀλυμπον
τῆς Μυσίας ἐκβαίνει μεγαλῶτατος ἀγριόχοιρος, ὁ ὁποῖος,
καταβαίνων ἀπὸ τὸ βουνὸν τοῦτο, διέφθειρε τὰ ἔργα
τῶν Μυσῶν. Μολονότι δὲ πολλάκις οἱ Μυσοὶ ἐκβῆκαν
νὰ τὸν κυνηγήσωσι, δὲν τὸν ἔκαμναν κἀνὲν κακόν,
μάλιστα δὲ ἐπάθαιναν ἀπ' αὐτόν· τέλος δὲ πάντων,
ἐλθόντες εἰς τὸν Κροῖσον ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς Μυσοὺς,
ἔλεγαν τὰ ἐξῆς· Βασιλεῦ, ἀνεφάνη εἰς τὴν χώραν
μας μεγαλῶτατος ἀγριόχοιρος, ὁ ὁποῖος διαφθείρει τὰ
ἔργα μας· ἐκάμαμεν πάντα τρόπον νὰ τὸν φονεύσωμεν,
πλὴν δὲν ἠμπορέσαμεν. Τώρα λοιπὸν σὲ παρακαλοῦ-
μεν νὰ στείλῃς μαζῇ μας τὸν υἱόν σου καὶ διαλεκτοὺς
τινὰς νεανίας καὶ σκύλους, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσωσιν
ἀπὸ τὴν χώραν μας. Οἱ Λυδοὶ αὐτὰ ἐζήτησαν. Ὁ δὲ
Κροῖσος, ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ ὄνειρου, ἔλεγεν
εἰς αὐτοὺς τὰ ἐξῆς· Διὰ τὸν υἱόν μου μὴ μ' ἀναφέρετε
πλὴν· ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸν στείλω μαζῇ σας· διότι
εἶναι νεόγαμος, καὶ τώρα κυττάζει τὰ τοῦ γάμου του·
νεανίας ὅμως ἐκ τῶν Λυδῶν, καὶ τὸ κυνηγέσιον ὅλον
θέλω πέμψειν μαζῇ σας, καὶ τοὺς παραγγέλλειν νὰ
προθυμηθῶσιν ὁμοῦ μὲ σας νὰ ἐκβάλωσι τὰ θηρίον
ἀπὸ τὴν χώραν. Ταῦτα ἀπεκρίθη.

Ἐνῶ δὲ εὐχαρίστουν δι' αὐτὰ οἱ Μυσοὶ, ἐμβαίνει
μέσα ὁ υἱὸς τοῦ Κροῖσου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσειν τί
ἐζήτησαν οἱ Μυσοὶ· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κροῖσος εἶπεν ὅτι δὲν
θέλει στείλειν μαζῇ τὸν υἱόν του, λέγει ὁ νῖος πρὸς
αὐτὸν τὰ ἐξῆς· Πάτερ μου, αἱ λαμπρότεραι καὶ ευγε-
νέστεραι πράξεις ἦσαν εἰς ἡμᾶς πρότερον, τὸ νὰ συγνά-
ζωμεν εἰς τοὺς πολέμους καὶ εἰς τὰ κυνήγια, καὶ νὰ
εὐδοκιμῶμεν· τώρα δὲ μ' ἔχεις μέσα κλεισμένον, καὶ
μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα, ἐνῶ δὲν εἶδες εἰς ἐμὲ
κάμμιαν θειλίαν, οὐτ' ἑλλειψιν προθυμίας. Τώρα μὲ
ποῖα ὅμματα πρέπει νὰ μὲ βλέπῃ ὁ κόσμος, ὅταν ὑπα-
γαίνω ἢ ἔρχωμαι ἀπὸ τὴν ἀγορὰν; Ποῖός τις θέλω
φανῇν εἰς τοὺς πολίτας ὅτι εἶμαι; Ποῖας εἰς τὴν νεό-
γαμον γυναῖκά μου; Ποῖον ἄνδρα θέλει σταχασθῇν
ἐκείνη ὅτι ἔχει; Ἡ ἄφες με νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κυνήγιον,
ἢ ἀνάπεισέ με μὲ λόγον, ὅτι αὐτὰ, τὰ ὁποῖα κάμνεις,
εἶναι συμφερώτερον.

Τὸν ἀποκρίνεται ὁ Κροῖσος τὰ ἐξῆς· Ὑιέ μου, οὔτε
θειλίαν οὔτε ἄλλο τι δυσάρεστον παρατηρήσας εἰς σέ,
κάμνω αὐτὰ· ἀλλ' ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδα εἰς τὸν ὕπνον
μου, μὲ εἶπεν ὅτι θέλεις εἶσθαι ὀλιγοχρόνιος, καθότι
θέλεις θανατωθῇν ἀπὸ αἰχμὴν σιδηρᾶν. Διὰ τοῦτο
λοιπὸν τὸ ὄνειρον ἐβιάσθην νὰ σὲ νυμφεύσω, καὶ δὲν
σὲ ἀφίνω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ἐπιχειροῦμενον κυνήγιον,
προσέχων ἴσως ἐμπορέσω νὰ σὲ διακλέψω ἀπὸ τὸν θά-